

Tots som terroristes?

written by Lluís Busquets | 6 d'abril de 2024

L'octubre del 2019, quan vaig saber que Tsunami Democràtic convocava la gent a caminar fins a l'aeroport del Prat a causa de les injustes sentències contra els líders de l'1-0 del 2017 –n'havien envaït les pistes, l'any 2010, controladors aeris, i es van suspendre 200 vols amb una afectació a 90.000 usuaris–, vaig acompanyar ben conscientment una columna d'estudiants un bon tros per la Gran Via barcelonina en el que era una caminada festiva (els anys i les xacres no em permetien fer tot el trajecte a peu), amb tota la intenció d'arribar-hi; i malgrat la meva intenció, encara no m'ha imputat cap jutge per terrorisme. Soc un zero a l'esquerra. A casa tinc oli per amanir, a la farmaciola hi tinc alcohol i a la cuina un dispositiu de gas per recarregar els encenedors dels fogons, tots productes altament inflamables. I tot i aquestes altes capacitats terroristes, ni tan sols el jutge Joaquín Aguirre no em va comptar entre els de la llista dels Vólkhov.

Valga'm Déu val! La causa catalana, que s'havia dut a terme des de la no-violència més pura i pacífica, ara els jutges l'estan embrutant i mitja Espanya pensa que els catalans som uns violents. Hi ha paraules que s'empren vanament. M'he cansat de dir i escriure que segons la sentència de **Marchena**, l'1-0 del 2017 no va ser cap cop d'estat (ho diu textualment la sentència), però hi ha qui està entestat a repetir-ho. A veure si a còpia de fer el corcó, queda.

El dimarts 4-VI-2019, en els informes finals de la 50a sessió del Judici al Tribunal Suprem, l'advocada de l'Estat, **Rosa M. Seoane**, deixà dir als fiscals (**J. Zaragoza**, **J. Moreno**, **C. Madrigal** i **F. Cadena**, que acusaven els empresonats del delictes de rebel·lió (Codi Penal, a. 472) i li feien un toc d'atenció per adoctrinar-la i diferenciar-li aquell delictes del de sedició (CP, a. 554): eren dos delictes diferents: la rebel·lió tocava l'ordre constitucional i l'altre, l'ordre

públic. Ella els deixà dir i, a la tarda, acabà negant la violència necessària per al delictes de rebel·lió: «... la violència o l'amenaça d'utilitzar-la ha de tenir un caràcter nuclear i ha d'aparèixer com a idònia perquè tingui resultat. No podem considerar provat que la violència hagi estat un dels elements estructurals del pla dels acusats com a mitjà per assolir els seus objectius». Seoane no trobava la violència necessària per a cap rebel·lió i, segons digué, tampoc els testimonis i experts que havien passat pel judici havien acreditat aquella violència, ni per la intensitat que hauria de tenir ni perquè fos un «element nuclear i estructural per assolir els objectius».

La sentència de Marchena li va donar la raó. En el fons, condemnà els nostres líders per una sedició sense violència. El Tribunal Constitucional en la sentència 199/87 donà per suposada la violència en qualsevol rebel·lió, però no a l'inrevés; i, en la sentència de 1987, es definí la primera com la «realitzada per un grup que té per propòsit l'ús il·legítim d'armes de guerra o explosius, amb una finalitat de produir la destrucció o perversió de l'ordre constitucional». Per això els fiscals volien muntar la col·laboració de **Trapero** i els Mossos d'Esquadra, però en el judici contra la cúpula d'interior dels Mossos, van quedar nets com una patena. Quin paperot el dels grans fiscals hispànics! I ara resulta que alguns jutges i fiscals voldrien anar enrere com els crancs. Per això el passat dia 26, més d'un centenar d'organitzacions i personalitats de la societat civil de Catalunya van presentar a la plaça del rei de Barcelona el manifest: «Protestar NO és terrorisme!». Protestar, manifestar-se, mobilitzar-se són drets fonamentals». Ho havia deixat clar **John Paul Lederach**, autoritat mundial, durant el judici (22-V-2019), en parlar de la desobediència civil i de la lluita no-violenta. Al CP ja no hi ha delictes de rebel·lió.

Arreu del món el delictes de terrorisme consisteix a fer servir la violència, d'una manera sistemàtica, com a eina de pressió

en la lluita social o política. El CP en parla al capítol VII, art. 572-580. Exigeix organització criminal (i ho especifica el 570 bis) i el 572 considera delictes de terrorisme la comissió de qualsevol delictes greus contra la vida o la integritat física, la llibertat, la integritat moral, la llibertat i indemnitat sexuals, el patrimoni, els recursos naturals o el medi ambient, la salut pública, de risc catastròfic, incendi, contra la Corona, d'atemptat i tinença, tràfic i dipòsit d'armes, municions o explosius [...], i l'apoderament d'aeronaus, vaixells o altres mitjans de transport col·lectiu o de mercaderies, quan es portin a terme amb les següents finalitats (i enumera subvertir l'ordre constitucional, alterar la pau pública, desestabilitzar el funcionament d'una organització internacional o provocar l'estat de terror en una part de la població). Un veritable calaix de sastre que molts juristes demanen de reformar.

Ni a Europa ni enlloc mai no s'han posat d'acord a l'hora de definir «terrorisme». Els teòrics de la pau social, la no-violència i la desobediència civil asseguren que el terrorisme no és solament una expressió de violència física; el terrorisme és l'expressió de l'opressió de les classes dominants, que tenen a les seves mans els mecanismes de poder. Per a ells, no es podria parlar de joc democràtic amb un exèrcit fet per a reprimir el poble, amb una policia al servei de la patronal, amb uns cossos repressius que són forces d'ocupació i amb uns jutges que davant dels ulls es posen les ulleres de la unitat d'Espanya. El terrorisme, per a ells, seria una realitat institucionalitzada i organitzada per l'oligarquia dominant.

El franquisme, des d'aquesta visual, hauria estat un terrorisme sense embuts i, en l'actual democràcia imperfecta, les classes dominants necessitaren adequar les seves formes de dominació a unes noves condicions polítiques encaminades a una integració uniformista pseudodemocràtica de la ciutadania (eleccions avançades, negociació de referèndums...), combinada amb

mecanismes de repressió directa (policia, togues, grups feixistes...). Negar-ho seria negar la realitat de la lluita de classes i la realitat de l'opressió nacional i reduir-les a pures caricatures.

Lluís M. Xirinacs, a *Amnistia '77-Franco ha mort?* (2006), a pàgina 381, definí terrorisme com «tot mitjà de violència, física o no, que utilitzen les classes dominants per a impedir l'accés de les classes populars al poder» (2n punt de l'Assemblea de Catalunya)». Però, no es preocupin, que cap estat europeu serà capaç de prendre com a seva aquesta definició.